

Izhaja dvakrat na teden, in sicer v sredo in soboto ob 11. uri predpoldne ter stane z izrednimi prilagami ter s »Kažipotom« ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6 » 60 » » » 3-30
četrt leta 3 » 40 » » » 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 7. v Gorici v »Goriški Tiskarni« A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 8. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

Ogledi in poslanice se računajo po petit-vrstah če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po dogodbi. — Večje črke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

»Vse za omiko, svobodo in napredek!« Dr. K. Lavrič.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadstr. Z urednikom je mogoče govoriti vsak dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dopoldne. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7. v I. nadstr. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnishtvu.

»PRIMOREC«

izhaja neodvisno od »Soče« vsak petek in stane vsa leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

»Soča« in »Primorec« se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

»Gor. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Rodoljubje klerikalnih poslancev.

Na Vipavskem, 13. marca 1905.

V »Gorici« od 4. t. m. sem čital med drugim članek: »Ladija se jim potaplja, kličejo na pomoč«.

V sedmem odstavku tega članka pišejo: — »Sedmorica naj se uda trojici! Iz rodoljubja bi morda to tudi storila; ali kakšna je trojica? Edina je k večjemu (ne zmiraj) v nasprotstvu proti sedmorici, o pozitivnem delu ima toliko misel kolikor glav.«

Tukaj se pozna tiče, kako so ponosni na svojo večino, liki fantje v vasi, kadar gredo v boj proti drugim, se poprej preštejejo, potem pa hajd v boj: nas je več, gotovo zmagamo!

Shod županov in podžupanov v Brdih jim nič dobro ne diši, ker zagovarjajo staro »Slogo«; bojijo se, da se jim ne zmešajo štrene pri prihodnjih volitvah!

Zaradi rodoljubja bi se ponižali pred trojico; pa se jim zdi preponižno! Ako ima sedmorica res kaj ljubezni do naroda, ni treba pred trojico se ponižati, marveč poprime naj se le resno narodnega dela.

Ker pa tega nima, zato se tako izvija.

Ponaša se z rodoljubjem kar zato, bi morala storiti tudi brez kronic; saj za one lepe tisočake je pa tudi dolžnost delati!

Da pokažete svoje rodoljubje, delajte za narod in njega koristi v deželni in državnem zboru, ne pa kakor dosedaj za osebne in strankarske namene!

Ljudstvo Vas presoja po Vaših delih, zato pa bodi Vaše delo resno, ne pa kakor do sedaj — ako hočete še nadalje zastopati ga. Ponašate se s pozitivnim delom, katero pa ni vredno za nas piškovega oreha; kajti tako podlo pisanje v Vašem listu ne smatra

ljudstvo za narodno pozitivno delo, zagadel pa Vas za tako delo ljudstvo svoj čas pošteno nagradi.

Možje, kateri so toliko storili za probujo naroda, da bi bili proti Vašemu pozitivnemu delu, to ni res; res pa je, da so proti Vaši strankarski politiki, v katero mešate vero kakor otrobe in rezanico.

Pravite, da ima trojica toliko misli kakor glav. Vsak izmed trojice je res dosti misli in delal, to se vidi iz zasedanja deželnega zbora.

Vi ste pa imeli edino delo in misli, kedaj dobite dijete, niste pa slišali — glasu ljudstva, katero je prosilo za razne gospodarske potrebe.

S tem pa Vas nočem žaliti, — temveč povedati sem hotel resnico, kako ljudstvo misli, želim pa da brez daljšega obotavljanja, da delujete za blagor naroda, ker je Vam dana dolžnost, ker ste dobili od ljudstva glasove in denar — že ne pa izvedemo iz Vašega delovanja posledice, da Vas bo sram!

Nova železnica in nje pomen za našo deželo.

V.

Naša dežela ima čudovito lepe kraje. Kdorkoli je bil v naših romantičnih gorah, v divnih Brdih, v Vipavski dolini, katero imenuje pesnik po pravici »lepota sveta«, kdorkoli je imel priliko ogledati si širom našo goriško deželo, je vskliknil: lep kos zemlje. Doslej je bila lepota naše dežele le še premalo znana, glas si je pridobilo le stolno mesto Gorica, ali odslej bo drugače. Noza železnica privede nove ljudi, ki se bodo radi mudili med nami na svežem, čistem zraku v milem podnebju. Doslej smo imeli izletnike po naših krajih največ iz Trsta, ali odslej bodo prihajali tudi drugi. V tem oziru pa treba kaj storiti, da se jim bivanje med nami napravi kolikor le mogoče udobno.

Izletniki prinesejo denar, in če se bodo znali naši ljudje po Vipavski dolini, zlasti pa v gorah ravnati, si zagotovijo lahko z izletniki stalne, lepe dohodke. Že dosedaj bi se bilo splačalo morda po nekaterih krajih, kakor n. pr. pri Sv. Luciji, storiti kaj več za udobnost letoviščarjev, odslej bo to potreba — če ne pa pride špekulativen Nemeč, postavi hotele in gostilne, privabi tujce, kateri bodo sicer bivali na naši zemlji, živali krasoto naših dolin in gora, ali ves dobiček steče v tuj žep. Taki kraji, kakor Tolmin, ki bi bil lahko drugi Kamnik, Sv. Lucija, Volče, in kadar se potegne železnica še do Loga, naša Švica na Bovškem — to je nekaj lepega, nekaj privlačljivega. Dosedaj je bila komunikacija po naših gorah res jako dolgočrajna in neprijetna, ali kadar se razplete železniška mreža, bo vse drugače. Takrat bo živo po gorah pa tudi po Vipavski dolini, in nemalo tudi po Krasu, kamor n. pr. Tržačani že tako radi zahajajo. — Vemo, da marsikdo razmišlja o tem, toda ali ostane le pri razmišljanju, ali se dvignejo naši rojaki ter tudi udeležijo taka razmišljanja?! Potreba je nujna, in tej potrebi se mora zadostiti. Če ne storimo tega mi, storijo tujci. Aut — aut!

Tesno združena z našim rečenim je turistika. Tu treba energičnega dela. Lepe, iz srca izvirajoče in v srce segajoče so besede, katere je napisal v »Soči« pred kratkem tolminski hrivolazec:

»Pomisliti se mora, da se odpre z novo železnico širšemu svetu vsa divna krasota soških planin, katere je bila do sedaj le malo znana. Posledica tega bo, da bodo prihajali ogledat si te krasote toliko prijatelji, kolikor sovražniki našega naroda, in nevarnost preti velika, da nas ti poslednji preplavijo in nam prevzamejo prvenstvo v planinstvu na naših gorah. To bi pa bila za nas ne le sramota, ker bi s tem kazali tujcem svojo nebriznost, šibkost ali celo nezmožnost za moderno napredovanje na-

pram drugim narodom, nego tudi velika nevarnost v narodnem pogledu. Dobro nam je znano, kako žilavo in agresivno je nemško planinsko društvo in ker je le-to v gmotnem oziru zelo krepko, smemo z vso gotovostjo pričakovati, da bo vsled nove železnice z vso svojo možjo sililo na naše planine, prisvajalo si novih poti, novih koč itd. Na svoji zemlji bomo morali gledati tuje napise, tuje ljudi, tujo last in pri tem še prenašati žaljenja! Uže sedaj si upajo ti naši prijatelji vsklikati: »Škoda, da je ta krasna dolina last prokletih Slovencev« — in kaj si bodo upali ti sinovi »herrenvolka« kasneje, ko nam zasedejo s svojimi kočami najlepše planine! Mi, ki smo tu, moramo skrbeti, da se ta nevarnost odstrani. A uspeh dosežemo le tedaj, če napravimo sami to, kar bi sicer tujec storil preko naših glav. Na delo torej!

To so rodoljubne besede, ki veljajo sicer v prvi vrsti Soški dolini, ki se pa dajo raztegniti tudi na ostali del naše dežele, koder je pripravno za turistiko. Tu je polje, kjer nas čaka še mnogo lepega, domoljubnega dela. Dežela mora kazati znak slovenstva, znak prebivalstva, ki biva todi, ne pa tujstva. —

S kratka: po vsem; kar smo povedali v člankih pod gorenjim naslovom, stojimo tik nove dobe, novega življenja, v katero moramo vstopiti pripravljeni in brižni, da nas tujec ne podjarmi. Pogoji so tu, po katerih si utegnemo vstvariti lepo bodočnost, ali ti pogoji zahtevajo odločnost, eneržijo, trenutno zavednost, podjetnost. — Kdor čuje, tega je pravica!

DOPISI.

Iz Tolmina. — Tukajšno »Rokodelsko in bralno društvo« je priredilo dne 7. t. m. »pustnega mačka« v gostilni pri »Podšolarju«. — Šaljivemu vabilu se je odzvalo mnogo občinstva, tako, da je bila plesna dvorana natlačena. Pri plesu je svirala tolminska godba

Grof Monte Cristo.

Napisal Alexandre Dumas.

(Dalje.)

»Jaz vendar nisem ona, ki je vzbudila v tvojem srcu to upanje, Fernand,« odvrne Mercedes. »Ne moreš mi prebacivati, da sem bila proti tebi le enkrat koketna; vedno sem ti rekala, da te ljubim kakor svojega brata, da pa ne zahtevaj od mene nikdar kaj drugega kakor to sestrsko ljubezen, kajti moje srce si je osvojil drugi. Ali ti nisem rekala vedno tako, Fernand?«

»Da, to vem dobro, Mercedes,« odvrne mladi mož; »da ti imaš kruto zaslugo, da si bila proti meni odkritosrčna. Toda ali pozabljaš sveto postavo Kataloncev, da se ženijo samo med seboj?«

»Motiš se, Fernand, to ni nikaka postava, to je samo navada, to je vse. In ubogaj me, ne sklicuj se v svojo korist na to navado! Pod konskripcijo si, Fernand; prostost, katero so ti pustili, je samo navidezna; vsak trenotek se lahko zgodi, da moraš slediti zastavi; in če bi bil ti vojak, kaj naj bi bilo potem z menoj, ubogo siroto, ki sem sama in zapuščena, ki nimam ničesar razun skoro razpadle kože, ob kateri visi nekaj prhklih mrež, jedina dedščina, katero je zapustil moj oče moj materi in moja mati meni? Pomisli vendar, Fernand, da živim izza njene smrti skoro samo od obče dobrotljivosti! Včasih se delaš, kakor da ti koristim, da imam potem pravico, deliti s teboj zaslužek tvojega ribarjenja; in jaz to sprejemam, Fernand, ker si moj bratranec, ker sva skupaj odgojena, in zlasti, ker bi te žalostilo, če bi odklonila. Toda dobro čutim, da je

riha, katero prodam in za katero vzamem denar, da si kupim konopljo, ki predem, dobro čutim, da je to dobrotla.«

»In kaj je na tem, Mercedes? Dasi si tako uboga in zapuščena, mi vendar ugajaš bolj in si za me primernejša, kakor hčerka najbogatejšega trgovca ali najponosnejšega bankirja iz Marseillea. Česa je treba nam, priprostim ljudem? Vrle žene in dobre gospodinje. In kje najdem ti dve lastnosti v večji meri kakor pri tebi?«

»Fernand,« odvrne Mercedes in zmaje z glavo, »ženska postane slaba gospodinja in ne more jamčiti za to, da ostane poštena zakonska žena, če ljubi drugega in ne svojega moža. Zadovolji se z mojim prijateljstvom, kajti ponavljam ti, da je to vse, kar ti morem obljubiti, in obljubiti ne maram ničesa, o čemur si nisem svesta, da morem izvršiti.«

»Da, razumem,« pravi Fernand; »svojo lastno bedo prenašaš potrpežljivo, a moje se bojiš. Prav torej, Mercedes: ljubljen od tebe, se poskusim z usodo: ti mi prineseš srečo, in jaz postanem bogat. Svojo obrt kot ribič morem razširiti, vstopiti morem kot konj v komtoar, postati morem celo samostojen trgovec.«

»Od vsega tega ne moreš podvzeti ničesar, Fernand; ti si vojak, in da si med Katalonci, se imeš zahvaliti samo oholščini, da ni nikake vojske; ostani torej ribič, ne sanjaj sanj, po katerih se zdi resničnost še bednejša, kakor je v resnici, in zadovolji se z mojim prijateljstvom, ker ti ne morem dati nič drugega!«

»Prav torej, Mercedes, prav imaš. Mornar postanem; mesto kroja naših očetov, katerega preziraš, bodem nosil polikan klobuk, pisano srajco in moder telovnik s sidri na gumbih. Ali ni to obleka, katero mora imeti človek, če hoče tebi ugajati?«

»Kaj hočeš reči s tem?« vpraša Mercedes ter ga pogleda zapovedujoče. »Kaj hočeš reči s tem? Jaz te ne razumem.«

»Reči hočem, Mercedes, da si do mene tako trda in kruta, ker pričakuješ nekoga, ki je oblečen tako; toda oni, katerega pričakuješ, je morda nezanesljiv, ali če ni, bo morda morje zanj nezanesljivo.«

»Fernand,« vsklikne Mercedes, »imela sem te za dobrega, toda motila sem se; Fernand, ti imaš hudobno srce, da kličeš jezo neba, ki naj bi podpirala tvojo ljubosumnost. Torej da, da, ne maram ti zakrivati: onega pričakujem in ljubim, katerega meniš, in če se ne vrne, porečem, da je umrl, ljubeč me, mesto da ga obdolžim nezvestobe kakor ti.«

Mladi Katalonec napravi divjo gesto.

Razumem te, Fernand: ti se hočeš maščevati nad njim, da ne ljubim tebe, svoj katalonski nož hočeš križati z njegovim bodalcem. Toda kaj ti pomore to? Da izgubi moje prijateljstvo, če podležeš, da izpremeniš moje prijateljstvo v sovražstvo, če zmagáš. Verjemi mi: iskati preprij z možem, je slabo sredstvo, dopasti ženski, ki ljubi tega moža. Ne, Fernand, od te hudobne misli se ne daš privedi tako daleč; ko ne moreš imeti v meni žene, se zadovoljiš s tem, da bodeš imel v meni prijateljico in sestro. Sicer pa, pristavi z mirnimi, solznimi očmi, čakaj, čakaj, Fernand; pravkar si rekel, da je morje nezvesto, in štirje mesci so že, odkar je odšel; tekem štirih mesecev sem štela že več viharjev.«

Fernand ostane nepremičen, ne da bi poskusil posušiti solze, ki so padale na Mercedesina lica; dal bi bil sicer za vsako teh solz svojo kri; toda tekle so za drugega. Vstane, hodi po koči gori in dol; ter obstane zopet s temnimi pogledi in stisnjenimi pestmi pred Mercedeso.

»Dej, Mercedes,« pravi, »odgovori mi še enkrat: ali je trdno sklenjeno?«

»Jaz ljubim Edmonda Danteso,« reče mlada deklica hladno, »in nihče razun Edmonda ne bode moj mož.«

„na meh“ pod vodstvom gospoda Andreja Oblesčaka, kateri je moral ponavljati na splošno željo občinstva več točk. — Plesna dvorana je bila temu večeru prav primerno okrašena; v isti je bil postavljen „tron“, na katerem je mogočno sedel „očka pust“, na stenah so bile šaljive podobe klovnov in drugo, kar je napravljalo dober utis. Med pavzami je večkrat nastopil društveni pevski zbor pod vodstvom gos. Vinkota Filija in pokazal, da je res kos svoji nalogi. Šaljiv nastop je bil gospoda Ivana Bonača s svojo „imenitno lajno“, s katero je „nafahtal“ nič manj nego 45 K 43 v za društveno zastavo.

Podpisani odbor si šteje torej v dolžnost se tem potom zahvaliti vsem onim, kateri so se udeležili tega večera, oziroma poslali primerne zneske kot vstopnino, posebno pa taktim, kateri so globoko „segčili“ v žep, gospodu Ivanu Bonaču, kateri je „zljajnal“ tako svoto za društveno zastavo, društvenemu pevskemu zboru in sploh vsem, kateri so bodi si ali ta ali drugi način pripomogli, da se je spravilo „pustnega mačka“ na tako lep način h kraju. — Odbor „Rokodelskega in bralnega društva“ v Tolminu.

Bada, dne 11. marca 1905. — Z ozirom na dopis z dne 22. februarja t. l. v „Prim. Listu“ z dne 2. marca št. 9. moram podati nekatera pojasnila.

To pojasnilo bi sicer ne bilo potrebno za našo občino, ker tukaj vsakdo pozna v dotičnem dopisu prizadeta novoporočenca, toda glede široke javnosti zdi se mi vendar potrebno g. dopisnika opozoriti, naj piše resnico, in da si ne sme dovoljevati tolike prostosti, da poštene osebe izpostavlja meni nič, tebi nič, javnemu posmehu, ko so vendar dotični popolnoma nedolžni, in morajo le vsled nesposobnosti g. dopisnika poslušati različne opazke.

Ko bi ne poznali g. dopisnika, ko bi ne vedeli, se on razume koliko na stvarna poročila, odgovoriti bi mu hoteli drugače. Ker se je pa že večkrat skazal glede svojih dopisov sposobnega za „Škrata“ ali „Brivca“, svetujemo mu samo to: Opustite dopisovanje v časnik, ker to se Vam tako podaja kakor neki domači živali sedlo. T. B.

Iz Čepovana. — Veleslavni „oai-aoe“, novi jud na Lokvah. Silno prijetno ste nas iznenadili, g. novi jud (sicer v stari dobro znani koži), s svojim pohvalnim dopisom v „Primorskem Listu“ predpustnega dne. Hm, predpustnega dne — Vam že verjamemo, kajti tisti dan ste bili ravno prav pametni, ker niste še od predpustne nedelje k pameti prišli ter niste še vedeli prav, kako Vam je ime; kajti prepričani smo, da ste vse drugače mislili, kakor ste se podpisali, zakaj Vaše pravo ime ni „oai-aoe“ ampak „ia-iaa“, katero Vam bolj pristaja, ker gotovo ste glede pameti v sorodu s tisto živaljo, ki ima malo daljša ali krajša ušesa kakor Mi.

Hm — veselica mu ni ugajala — je že res — klerikalni zmaj je bil zraven, in pa

imena: „Slov. Narod“ in „Soča“, pa saj je bilo tudi „Slovenca“ slišati imenovati, pa samo v nogovih pod nogami — pa saj je bilo vse skupaj samo klerikalno seme, a ja! še nekaj! Tri sto hudicev je bil poklical tudi slugo zraven — oh kaka groza za tistega, ki ima kosmato vest, kakor dopisnik „Lisca“, in res huda bi bila, ako bi se bilo to vresničilo, no, pa za druge se ni bilo bati, ker so bile tudi „žegnane“ glave zraven.

Pa poslušal je tudi! Glejte in kako mu je ugajalo, kar na pamet je znal, ne da bi čital, ko je imel vsopred v rokah; sliši pa izvrstno, še celo tamburaški zbor je slišal, da je igral Broževo: „V sladkaj sanji“, katero je izpustil, — zares izvrsten posluš. Vas povabimo, da nam poveste, kedaj začne trava rasti.

Pa gledal je tudi slavni dopisnik! Kakor tele nova vrata, posebno takrat ko jih je „malal“, vem, da je bilo Vam žal, da so bili tako pozno „pomalani“, ker Vi ste bili že davno poprej še lepši napravljani — pa nikar ne mislite, da ste sedaj vsi enaki — nark to je bilo samo takrat, potem so se takoj umili; a Vam je to nemogoče, Vi se ne bodele nikdar, nasprotno še bolj umazani postanete, ker Vam ne pride toliko v glavo, da bi se oprali, sicer se perete zmiraj pa le v gnojnicah, ker se Vam bolj dopade, kajti kadar Vas kdo s čisto vodo polije, da bi Vas malce umil, skočite pokoncu kakor da bi se Vam zemlja vdrla pod nogami.

Vam je glavna stvar, da ste vedno umazani in pri tem tudi ostanete; pa kaj Vas to briga!

Pa naj bode, kakor hoče, ostanimo vsak pri svojem; kar se pa tiče Čepovancev, Vam svetujemo, da jih pustite prav lepo v miru, ker še cenejši ako bode moka na Lokvah, je vseeno ne bode mo hodili kupovat, niti tistih hodili prositi, ki so nekaj v Čepovanu ovce pasli, čeprav so sedaj gospodje na Lokvah.

Glede naših društev naj Vas čisto nič ne skrbi, ker niso prav nič od Lokvarjev odvisna, ker so napredna; razun „Čitalnice“ katera ima tudi tam pri Vas nekaj udov, koja bi bila pa že zdavnaj umrla, ko bi ji mogli njeni udje vsaj toliko prostora preskrbeti, da bi glavo nanj položila, ker pa nima glave kam nasloniti, je prisiljena še živeti; vendar komaj diha ter samo včasih še brene kakega „Prismojenca“, „Domoljuba“ ali „Gorico“, „Slovenca“ že ni več na dan.

Za sedaj bo menda zadosti, kdor je kaj pomagal društvu, hvala lepa, kdor je pa samo obljubil, pa nič dal, naj prav lepo molči, ker ga nikdo po nobeni stvari ne praša.

Ako bode katerega želodec še bolel, naj se hitro oglasi, kajti „dr. Vsezna“ tudi v postu zdravi tiste, ki tožijo svoje bolečine v „Primorskem Listu“ ter vsakemu nasvetuje dobre pripomočke; kdor ne verjame, naj se sam prepriča. Dr. Vsezna.

Iz Kamenj. — Poreče kedo še, da se pri nas ne napreduje? Motil bi se, kdor bi kaj

takega izustil. — Zadnje nedeljo februarja so priredili cerkveni pevci — Marijina družba veselico v šoli. Dne 5. marca je priredilo tuk. veteransko društvo plesno veselico pri Rebku. Da bi se temu nekaj nasprotovalo, se ponovi Marijinega društva veselica od pretečene nedelje in to na komando župnika Kosca!

Povedati moram, da to ni veteranski zabavi prav nič škodovalo. Od veteranskega plesa so bile zadržane poleg cerkvenih pevk le nekatere pozabljene device; česar gospodu Koscu ne zavidamo. Pomislimo le, kaj bi ta delal, ako bi mu kako društvo iz nagajivosti priredilo vsopredno veselico, kakor jo je nam sedaj on. Ako bi se kaj pripetilo v obratnem smislu, naj se takrat ne repenti!

Še skoraj bi pozabil vprašati: Kaj neki to pomeni, da je kamenska šolska soba postala nekak gledališni prostor! — Čudno se nam vidi, da dovoljuje te veselice c. kr. okrajni šolski svet. Glavo stavim, da bi se dovoljenje odklonilo vsakemu drugemu narodnemu društvu, ako bi hotelo tam prirediti svoje zabave. Tu pa ima Kosčeva družba celo dvakrat v enem tednu svoje predstave. Potem pa še brejajo farški listi; češ, da je osobje c. kr. okr. šol. sveta njim nasprotno!! Neumevno se nam zdi, kako more tamkajšnji šolski voditelj priporočati v dovoljenje šolske sobe v veselico dvorano. Nič bi ne imeli proti temu, a naj bi imela i druga narodna društva prost vstop, da prirejajo svoje veselice in zabave v šolah — dokler pa tega ni, odločno ugovarjamo temu postopanju. Prizadeti naj to upoštevajo! Pravicoljub.

Domače in razne novice.

Goriškemu „Sokolu“ je daroval odbor „Goriške mladine“ čisti dobiček plesnih vaj minolega predpusta v znesku K 15.68. Hvala!

Pogreb sedmošolca Cotiča. — Pogreb se je vršil v soboto pop. ob 2. uri. Udeležili so se pogreba dijaki višjega gimnazija, ravnatelj, mnogo profesorjev, več druge odlične gospode in mnogo drugega ljudstva. Pred hišo žalosti so zapeli dijaki „Blagor mu“, za krsto so nosili dijaki 3 lepe vence, na krsti je bilo položenih več vencev, med njimi tudi dijaški v narodnih trakovih. Cotiča so pokopali v Cerovem, kamor je šlo več dijakov, ki so zapeli tam v cerkvi in na grobu žalostinko. — Na gimnazijskem poslopju je bila razobešena črna zastava, dijaki-sošolci pa so imeli ob mrtvaškem odru častno stražo noč in dan; vrstili so se po 4. vsaki 2 uri.

Blag bodi spomin tako prerano ugaslemu mladeniču!

Žarja je gospa Marija Medvešček, rojena Drašček, soproga g. Petra Medveščeka, nadučitelja v Sv. Križu.

Smrtna kosa. — Poročajo nam iz Loga, da je umrl tamkaj v soboto 11. t. m. gosp. Alojzij Černota.

Na c. kr. izobraževališču za učitelje v Gorici prično skušnje in sicer: a) zrelosti 2. maja t. l. ob 8. uri zjutraj; b) usposobljenja za ljudske in meščanske šole dne 8. maja t. l. ob 8. uri zjutraj; c) za usposobljenje v ženskih ročnih delih in za vrtnarice početkom meseca junija t. l.

Prošnje se imajo predložiti ravnateljstvu izobraževališča oziroma dotične izpraševalne komisije in sicer za preskušnje pod a) in b) najkasneje do 31. t. m. in za one pod c) do 15. maja t. l.

Občni zbor „Pevskega in bralnega društva v Št. Anč.“ se je vršil pretečeno nedeljo ob zelo veliki udeležbi društvenikov v društvenih prostorih. V odbor so bili izvoljeni: predsednik kom Kuzmin Josip, podpredsednikom Nanut Anton, tajnikom Nanut Josip, blagajnikom Budav Josip; pevodnja Komel, njega namestnik Volčič Anton; odborniki so: Boštjančič Ivan, Plesničar Matija, Nanut Ivan, Furlan Henrik in Marušič Anton. Izvoljeni odborniki so poroki, da bo društvo vspevalo, kakor doslej, in da bo kos nalogi, katero so si postavili za letošnje leto, namreč razvitju društvene zastave. Za zastavo se pridno nabira in dosedaj je že zbranih 100 K 77 v. Novoizvoljenim pa: Na delo! Želimo obilo uspeha pri vstrajnem delovanju!

Zanimiva vest. — Hrvatje v Pazinu so kupili lepo obširno zemljišče na pripravnem kraju, kjer postavijo „Narodni dom“, ki bo urejen vsem potrebam primerno.

Voda in luč za postajo na Blanci. — Sklenilo se je poskrbeti za vodo in luč v poslopih postaje na Blanci s posebno napravo ob Solkanskem mlinu pri Soči.

Tako se je železniška uprava že otrsela mesta ter pokazala hrbet cincarjem in nevednežem na goriškem magistratu, tako pa je tudi odletel mestu lep dohodek!

Srečna realka! — Ravnatelj tukajšnje realke je res poskrbel tudi za letos v odrešenje duš svojih učencev — eksercije. Te eksercije bodo menda v soboto, nedeljo in ponedeljek! Letos baje ne pride tisti sloveči Ludwig, marveč nekdo drugi pridigat in reševati realce. Nò, ker so že eksercije, naj se jih udeležijo pobožni ravnatelj sam ter se spove velik ga, smrtnega greha, da se še sedaj ni naučil slovenščine, dasi je bil v to obvezan, ko je prišel v Gorico. Če je duhovnik, ki bo vodil eksercije, pravičen mož, mu ne sme dati odveze, marveč mu mora naložiti hudo pokoro in dati nalog, da izpolni obvezo!

Napadena od Lahov. — V nedeljo okoli popolnoči sta prišla v Gorico Iv. Kraščik in Miha Terčič, baje iz Št. Ferjana. Na Placuti so ju napadli laški ponočnjaki, preteпали ter Kraščika ranili na glavi. Policija je aretirala dva, nekega Val. Bresana in Iv. Velikonjo. Velikonja je priznal, drugi je tajil. Poslali so ju v zapore.

(Dalje v prilogi.)

»In ga bodeš ljubila vedno?«

»Dokler bodem žive!«

Fernand brezupno povsi glavo in bolestno vzdihne: nato naenkrat dvigne glavo s stisnjenimi zobmi in razširjenimi nozdrvmi.

»Toda če je mrtev?«

»Če je mrtev, umrem.«

»Toda če te pozabi?«

»Mercedes!« vsklikne pred hišo vesel glas. »Mercedes!«

»Ah,« vsklikne mlada deklica ter zardi veselja in ljubezni, »vidiš, da me ni pozabil, ker je tukaj!«

In pri tem plane proti vratom ter jih odpre z besedami:

»K meni, Edmond, tukaj sem!«

Fernand se opoteče, ves bled in preplašen kakor popotnik pri pogledu na kačo, in ko zadene ob svoj stol, omahne nanj.

Edmond in Mercedes se objameta. Žareče marseillesko solnce, ki je sijalo skozi odprta vrata, ju je oblijalo z lučjo in sijem. V pričetku nista videla, kaj ju obdaja; brezkončna sreča ju je ločila od sveta, in govorila sta samo v nevezanih besedah, ki so izraz tako živega veselja, da so navidezno izraz bolesti.

Naenkrat zapazi Edmond temno Fernandovo obličje, ki se je videlo iz senče blede in grozljive; neki notranji nagib, o katerem si morda niti sam ni bil na jasnem, je gnal mladega Katalonca k temu, da je držal svojo roko na ročaju noža, ki je tičal za njegovim pasom.

»Ah, oprostite,« pravi Dantes ter tudi zgrbanči svoje obrvi, »nisem opazil, da je tukaj še nekdo tretji.«

Nato se obrne k Mercedesi.

»Kdo je ta gospod?« vpraša.

»Ta gospod postane tvoj najboljši prijatelj, Dantes, kajti ta je moj prijatelj, moj bratranec, moj brat. To je Fernand, to se pravi človek, katerega ljubim za teboj, Edmond, najbolj na svetu.«

In ne da bi izpustil roko Mercedes, katero je držal v svoji, poda Edmond svojo drugo roko Kataloncu. Toda Fernand ostane nem in nepremičen, daleč od tega, da bi se odzval tej uljudnosti.

Tu obrne Edmond svoje zvedave poglede od razburjene, tresoče se Mercedes na temnega, kljubujočega Fernanda.

Ta jedini pogled mu pove vse. Jeza mu stopi na čelo.

»Ko sem tako hitel k tebi, Mercedes, nisem mislil, da najdem tukaj neprijatelja.«

»Neprijatelja!« vsklikne Mercedes z jeznim pogledom na svojega bratranca. »Neprijatelja pri meni, praviš, Edmond! Če bi mislila to, bi te prišla za roko, šla s teboj v Marseille in zapustila to hišo, da bi nikdar več ne stopila v njo.«

Fernandove oči se zabliskajo.

»In če bi se ti pripetila kaka nesreča, moj Edmond,« nadaljuje z neomahljivo ravnodušnostjo, ki pokaže Fernandu, da izgovarja najglobokejšo resnost svojih mislij, »če bi se ti pripetila kaka nesreča, tedaj grem na rt Morgion in se vržem z glavo naprej med skalovje.«

Fernand strašno pobledi.

»Toda ti se motiš, Edmond,« nadaljuje, »ti nimaš tukaj neprijatelja, samo Fernand, moj brat, je tukaj, ki ti zdajle stisne roko kot svojemu najboljšemu prijatelju.«

Pri teh besedah vpre mlada deklica svoj zapovedujoči pogled v Katalonca, ki se približa, kakor začaran od tega pogleda, počasi Edmondu ter mu poda svojo roko.

Njegova jeza se je razbila kot onemogel, toda besneč val ob vplivu, ki ga je imela nanj ta deklica. Toda komaj se dotakne Edmondove roke, začuti, da je storil vse, kar mu je bilo mogoče storiti, ter plane iz hiše.

»O,« vsklikne, tekaje sementerja in ruvaje si z rokami lase kakor blazen, »o, kdo me oprosti tega človeka! Jaz nesrečnež, jaz nesrečnež!«

»Hoj, Katalonec, hoj, Fernand, kam pa bežiš?« pravi neki glas.

Mladi mož obstoji, se ozre okoli sebe ter zagleda Caderousse, sedečega z Danglarsom v uti.

»No,« pravi Caderousse, »zakaj ne prideš sem? Ali se ti mudi tako, da nimaš niti časa, da bi voščil svojim prijateljem dober dan?«

»Zlasti še, če imajo pred seboj precej polno steklenico,« pristavi Danglars.

Fernand pogleda moža z neumnim obrazom in ne odgovori ničesar.

»Čisto pobit se mi zdi,« pravi Danglars in sune Caderousse s kolenom. Ali sva se motila in je triumfal Dantes kljub najini slutnji?«

»Vraga, treba je izvedeti!« pravi Caderousse.

In obrne se k mlademu možu.

»Torej dej, Katalonec, ali si se odločil?« pravi.

Fernand si obriše pot, ki je lil z njegovega čela, ter stopi počasi v uti; in zdelo se je, da sta senca in hla! nekoliko pomirila njegovo razburjenost ter oživila njegovo onemoglo telo.

»Dober dan,« pravi. »Vičva sta me klicala, ali ni res?«

In pri tem bolj pade, kakor sede na stol.

»Klical sem te, ker si tekel kakor blazen in se mi je bilo bati vsak hip, da skočiš v morje,« odvrne Caderousse, smeje se. »Kaj vraga, če gre za prijatelje, se jim ne da samo kazarec vina, ampak jih je treba tudi zadržati, da ne popijejo dveh ali treh pint vode.«

Fernand bolestno vzdihne ter spusti glavo na svoje pesti, prekrižane na mizi.

»Torej čuj, kaj ti pravim, Fernand,« nadaljuje Caderousse z ono neotesano ravnodušnostjo neolikanih ljudij, ki pozabljajo vsled radovednosti vsako prizanašanje. »Videti si zavržen ljubček!«

In to svojo šalo spremlja s surovim smehom.

»Bah,« odvrne Danglars, »mladenič kot ta se nima bati v ljubezni nobene nesreče. Ti se šališ, Caderousse.«

Se se mu vidi na obrazu izraz neznošnih muk. Ta v resnici tudi v smrti še ni našel pokoja. In čim dalje gledaš: Same prevezane glave, roke, noge, povsod sledovi krvi, povsod bolestne, izmučene oči. Kdor to vidi, se mu mora srce zjokati nad grozno brezsrčnostjo vojske. — Videl sem 42 ranjenih častnikov.

Hunho.

V poročilih o zadnjih bojih se večkrat omenja reka Hunho. Ta velika reka je od Mukdena do Inpana široka 100 metrov. Včasih se reka na nekaterih mestih posuši. Kadar je povodenj, je mogoče reko prebroditi z veliko težavo nad Inpanom, pri normalnem stanju pa povsod do Mukdena. Sedaj reka nima več ledu; prebroditi jo je sedaj težko, ker plava po njej led. Bregovi so skoro povsod nizki in peščeni, le južno od Mukdena so visoki 4—5 metrov. Tu je levi (južni) breg raven, desni pa strm. Dolina je nad Inpanom gorata dolina, široka približno 1 km. Potem se dolina vedno bolj razširja ter je pri Fušunčenu že široka 6 po 7 km. Pod tem krajem pa izgubi dolina svoj gorski značaj ter pride polagoma v ravan, ki je pri Mukdenu že široka 20 km. Med Inpanom in Fušunčenu ne vozijo ne ladje, ne plavi. Hunko se izliva v Ljaobo. V vojaškem oziru je spodnji tok izvzemši po zimi — tudi kadar je suša, velika ovira. To se zgodi tudi, posebno ob velikem deževju, blizu Mukdena. To je tem važnejše, ker pri Mukdenu peljeta čez reko dve cesti, železnica in deželna cesta. Druga reka, ki se omenja v sedanji vojski, je Šaho. Ta se lahko prebrodi, razun če ima led, ter ne ovira vojaških operacij, razun po hudem deževju na spodnjem delu.

Umikanje Rusov.

Poročila Kuropatkinova: General Kuropatkin je brzojavil v petek zvečer: Od poldne naprej je postalo umikanje naše armade zelo nevarno, izlasti za one vojne zборе, ki so se nahajali daleč od mandarinske ceste. Japonci so napadali naše čete, vendar vsled najskrajnejših naporov so naše armade izven nevarnosti. Sovražnik je obstreljeval našo umikajočo se četo od vzhoda in zapada. Mandarinsko cesto so Japonci obstreljevali od vzhoda z dveh točk, pri Tavi in Puhe. Naše čete so vedele zelo hrabro. Japonci so radi tega tako naglo z juga prodirali, ker je danes zamrznila reka Hunho, ki je ščitila našo pozicijo pri Mukdenu. General Zerpickij je bil ranjen, vzlic temu je ostal na fronti.

General Kuropatkin je v soboto zvečer brzojavil: Umikanje se je izvršilo na poprej določene pozicije. Zadnje čete tretje armade so zasedle mandarinsko cesto, 25 verst pred Tielingom; sovražnik jih le malo nadleguje. Od 28. februarja do 1. marca je bilo ranjenih 1100 častnikov in 46.391 vojakov,

Taifun.

Taifun, ki je že 8. marca pri Mukdenu razsajal, je dne 9. marca zjutraj pričel z novo močjo divjati. Peščeno rumeno nebo in rumeno-

rjava tla sta si bila jednaka. V silnih stebrih je podil vrtnec drobni pesek. Komaj je bilo možno dihati in na pet korakov se ni videlo ničesar. Celo že več dni trajajoče streljanje iz tisoč topov je postalo po tem ozračju zamolklo. Ob takih za napadalce in branitelje obteževalnih razmerah je minul zadnji boj okolo Mukdena.

Kuropatkin o umikanju.

General Kuropatkin je dne 11. t. m. brzojavil: Za časa bojev, ki so več dni neprestano trajali, so znašale naše izgube 50.000 mož ranjenih. Umikanje iz Mukdena je bilo zelo težavno: zadnje čete so se v polnem redu umaknile ter se ustavile na pozicijah, ki so bile že prej določene. Gibanje trenja je bilo težavno, to pa vsled kanonade Japoncev, ki je bila obrnjena proti mandarinski cesti. Mi nismo marširali po cestah, ampak po poljih. Ker je na ozemlju med Tielinom in Mukdenom mnogo rek s strmimi bregovi, so se morali vozovi ustavljati, ter so se zamogli le počasi naprej pomikati. Sovražnik je bil dobil znatna ojačenja. Iz pregledovanja mrličev in iz izjav vjetnikov je razvidno, da se je bitka udeležila tudi armada Nogijeva in razun te tudi nove divizije. Z ozirom na kratko oddaljenost Japonske in na lahko dovažanje po morju je japonska armada ostala vedno v polni moči. Poleg tega imajo Japonci izvežbane volhune ter poznajo tako vedno vse pozicije naše armade.

Druga brzojavka generala Kuropatkina od 12. t. m. poroča: Po poročilih poveljnika zadnjih čet se je konstatovalo, da se nahaja sovražnik, močan poldrugo divizijo, v razdalju strele s topom, vendar nam ni dospelo nikako poročilo o resnih bojih. Po poročilih poveljnikov zadnjih čet druge armade je imel drugi sibirski polk strelcev težke boje; marširal je ob ognju sovražnika, ki je prodiral od zapada, ob enem ga je sovražnik tudi od vzhoda obstreljeval. Polkovniku Löschu se je posrečilo od polka rešiti 3 častnike in 150 vojakov z zastavo polka in z eno baterijo. Ta polk je zgubil v boju dne 6. t. m. nad 1000 mož. Od polka Dorpad 25. divizije je ostalo le 619 mož in 2 častnika.

Bitka pri Mukdenu.

Razna poročila: Japoncem se je bilo posrečilo, postirati pri Tinsantungu obsedne topove in z njimi streljali na to vas. Tinsantung je bil 8. t. m. pozorišče najbolj krvavih in najobupnejših bojev v tej strahoviti bitki. Japonci so opetovano naskočili ruske pozicije, končno so tudi pregnali Ruse iz njih in zasedli te pozicije. Kasneje pa so se morali zopet umakniti iz njih. Opetovano se je vnel boj mož proti možu. Posadka v tej vasi je bila izpostavljena artilerijskemu ognju iz 700 topov. Tinsantung se nahaja sedaj v japonskih rokah, od koder so sedaj topovi naravnani na železniško postajo v Mukdenu.

Kakor se „Berliner Tagblattu“ poroča iz Tokija, so se Rusi že jeli umikati 6. t. m. General Nogi je bil baje že 9. t. m. v Mukdenu,

a ni smatral okupacije tega mesta za dovolj važno, vsled česar se je zopet odpravil iz Mukdena in se napotil proti severu. Rusi so bili prisiljeni se umakniti ne vsled pritiska obeh japonskih kril, marveč je bilo v tem oziru odločilno uspešno prodiranje levega krila japonskega centra.

Vojne operacije so se izvršile po načrtu, ki ga je izumil šef japonskega generalnega štaba Kodama in katerega je potrdil maršal Oyama. Nastopili so: novo desno krilo proti ruskemu levemu krilu; Kurokijeva armada, okrepljena s četami Hasegave iz Koreje, proti vzhodnemu delu fronte ob reki Ša; armada Nodzujeva proti zahodnemu delu iste fronte; Okujeva in Nogijeva armada pa proti ruskemu desnemu krilu. Nova velika okrepljenja so dobile armade povsem tiho in so jako presenetila Ruse, ko so stopili v boj ti voji. Najbolj krvavi boji so se vršili na obeh krilih, kjer so imeli Rusi svoje rezerve in že preje pripravljena okrepljenja. Japonske izgube niso torej velikanske le pri četah, ki so prve napadle sovražnika, ampak tudi na obeh krilih. Sami priznavajo, da so izgubili 35.000 mož. Posebno krvavi so bili boji na levem krilu, kamor je prihitel Kuropatkin osebno z vsemi prostimi glavnimi močmi.

Iz Mukdena poroča dopisnik „Lokalanzeigerja“: Renenkampf je dobil povelje, naj hiti na skrajno levo krilo, da prevzame svoj stari kot. Situacija je bila taka, da so Japonci stali dve vrsti zahodno od ceste, po kateri so se Rusi umikali. Umikanje se je posrečilo, ker Japonci vsled sneženja niso nič videli. Potem smo se borili osem dni in noči pri Matsindjanu, ki zapira cesto za umikanje proti Fušumu. Bila je nad vse interesantna gorska bitka, katero sta bila oba nasprotnika z izredno hrabrostjo. Rusi so stali hrabro in trdno kot zid v grozovitem ognju šrapnelov. Japonci niso prišli niti ped naprej. Renenkampf je kljub velikim izgubam sklenil boriti se do zadnjega moža, toda kar nakrat je dobil povelje, naj se umakne.

Obširno poroča peterburški dopisnik lista „Kölnische Zeitung“ ruske vesti o bitki pri Mukdenu, kjer je bil boj v ponedeljek najhujši; ta dan je bila bojna črta v obliki kroga 30 km dolga in 10 km široka. Nekateri voji so že šest dni neprestano v boju in se jim sreča vsak čas spreminja. Celo ranjeni so ostali ob fronti in se bojevali kot levi. Na ruski levi fronti so morali japonski častniki streljati na svoje lastne ljudi, da so jih prisilili v boj. Obupano so metali vojaki svoje puške proč in se vrgli brez orožja v ruske okope, ki so bili kmalu praanpolnjeni z mrtveci.

Razna poročila.

Japonci in njihovi prijatelji trdijo, da je Kuropatkin poražen, da je ruska armada razbita ter da Rusom sploh ne bo mogoče več postaviti se uspešno v bran Japoncem. Ali

vmes pa se čuje iz strokovnjaških vrst tudi, da je to, da so se Rusi umaknili iz Mukdena proti Tielingu, le strategično umikanje, ne pa poraz. Armada se uniče v najlepšem redu. Ruske izgube so ogromne, pa tudi japonske. V Tielinu stoji še sveža ruska armada 60.000 mož. Umikanje se vrši v pozicije, že naprej določene.

Poroča se, da je japonska konjenica ujela generala Miščenka s celo njegovo vojsko. Armada generala Bilderlinga, ki je ščitila umikanje proti severu, pa je baje položila orožje. General Kaulbars je baje ujet s 24.000 možmi. Govori se z japonske strani celo, da je Nogi že dospel v Tienlin ter si ga osvojil! — Govori se tudi o armadi generala Lineviča, da je razbita, sploh se govori, da je 20.000 do 50.000 Rusov ujetih — ali to so po večini le izmišljotine in kombinacije. Kakor poroča Kuropatkin, je njegova armada izven vsake nevarnosti.

Renterjev biro javlja iz Kurokijevega tabora: Kuropatkinu se je posrečilo zabraniti Japoncem, da bi prišli do železnice, in je tako izvrstno manevriral, da se je mogel z armado nemoteno umakniti. Tudi nevarnosti, da bi ga Japonci obkolili, se je spretno ognil. Rešil je vse svoje topove in so Japonci le malo Rusov ujeli.

Iz Tokia se poroča, da po uradni cenitvi so Japonci ujeli kakih 40.000 Rusov in da so Rusi ob Šahu izgubili vsega skupaj kakih 90.000 mož.

Pri Lipskem in pri Mukdenu.

Najkrvavejša in največja bitka novega časa se je bila pri Mukdenu. Na bojišču je obležalo na obeh straneh nad 100.000 mož, a boji se na umikanju še nadaljujejo. Ta bitka je bila večja nego, „bitka narodov“ pri Lipskem, ker ondi so se bili le tri dni, tu so pa trajali najkrvavejši boji skoro 14 dni. — Pri Lipskem se je skupno bojevalo 500.000 mož z 2000 topovi, nekateri listi pa z največjo odločnostjo trdijo, da je bilo v boju za Mukden zapletenih okoli 480.000 Rusov in okoli 600.000 Japoncev. Tako si je lahko tolmačiti ruski poraz.

Japonski list „Kokumin“ piše: V bitki pri Ljaojanu je bila naša glavna naloga zloniti upiralno stališče sovražnikovo ob reki Šaho in ustaviti njegovo gibanje proti jugu. Oboje smo dosegli. Glavni namen sedanje bitke ni bil samo okupacija Mukdena, ampak uničenje glavne moči ruske mandarinske armade. Kakor se sedaj stvari razvijajo, je naše levo krilo sovražnika popolnoma objelo in naše orožje je bilo tudi na drugih točkah zmoglavno.

Kaj se še poroča.

Iz Petrograda poročajo, da je Kuropatkin brzojavno prosil carja, naj ga odstavi od rthovnega poveljstva, ker je sedaj duševno in telesno preutrujen, da bi mogel ostati na tem

»Tako je prav, te besede mi ugajajo,« prav Caderousse.
»Ej, dober dan, madame Dantes!«
Mercédés resno pozdravi.
»To še ni moje ime,« pravi, »in pri nas na deželi pravijo, da prinese nesrečo, če nazove kdo deklico z imenom njenega ženina, predno je še njen mož. Prosim vas torej, da me ime nujete Mercédés.«
»Oprostiti mu moraš, dobremu sosedu Caderousseu,« pravi Dantes; »moti se nekoliko.«
»Torej bode svatba prav kmalu, gospod Dantes,« pravi Danglars, pozdravivši mlada človeka.
»Kakor hitro mogoče, gospod Danglars; danes oskrbim vse potrebno pri svojem očetu, in jutri, najkasneje popotrišnjem se praznuje v tej hiši zaroka; upam, da me prijatelji pri tem počastijo s svojo prisotnostjo. Vi, gospod Danglars, in ti Caderousse, sta s tem povabljeni.«
»In Fernand,« pravi Caderousse, poredno se smeje, »Fernand je vendar tudi raven?«
»Brat moje žene je moj brat,« odvrne Edmond, »in Mercédi in meni bi bilo zelo žal, če bi ga ob tako veseli priliki ne videla na svoji strani.«
Fernand odpre usta, da bi odgovoril, toda glas mu odpove, da ne more izgovoriti niti besedice.
»Danes pogodbo, jutri ali popotrišnjem praznovanje zaroke!... Vraga, vam se silno mudi, gospod kapitan!«
»Danglars,« odvrne Edmond smehljaje se, »reči vam moram isto, kar je rekla pravkar Mercédés Caderousse: ne dajate mi naslova, do katerega še nimam pravice; to bi mi moglo prinesiti nesrečo.«
»Oprostite,« odvrne Danglars; »menil sem samo, da se vam očitno zelo mudi. Kaj, vraga, saj imamo čas; ‚Faraon‘ pred tremi meseci ne odpluje na morje.«

(Dalje pride.)

+ Sedmošolec Bogomir Cotič.

»Umreti, bratje, težko ni; pustiti nade, to boli.«
S. Gregorčič.

Srce se mi je vselej zasmejal radosti, ko sem gledal tega plavalasga mladenča vitke in prožne rasti, živih, drhovitih očíj, zvonkega glasu in prikupljivega vedenja. A zdaj ga ni več med nami, tega lepega mladenča. V četrtek zvečer ga je poklical smrtni angelj iz bivališča telesnosti v večno domovino človeškega duha. Bridka boleť je pretresla srca njegovim učiteljem in tovarišem, ko je v znamenju najglobljega sočutja hitela tužna vest od ust do ust. Sicer ni manjkalo glasov o nenavadni meri nežnoličnosti, ki je bila razlita čez Bogomirov obraz, a spričo krepko razvitega organizma pač nikdo ni zdaleka ni mislil na tako bližnjo ločitev.

»Ὁν οὐ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνῄσκει νέος,« poje grški pesnik, blagrovaje mladenča, ki mu duša je iz ječe vstala. A vendar mi ne sili v oko solza veselja, ne, bridka otožnost mi vodi pero, ko posvečujem priidujoče vrstice Tvojim manom.

Mlado življenje, ki ga je ravnčkar z brutalno silo strla neizprosna Morana, ni bilo podobno kovu navadnega novčiča, ki v vsakdanjem prometu kroži

iz roke v roko, ne, primerjal bi ga s svetlim cokinom, ki si ga dobil v drag spomin in ga kot svetinjno skrbno hraniš v svojem predalu. Pomlad življenja se mu je še le prav zasmehjala, a vendar e bil ranjki Bogomir že nenavadno razvita individualnost. Poleg prikupljive zunanosti je imel dragi pokojnik v svoji lepi duševnosti dobrih zaveznikov, ki so mu z neodoljivo močjo naklonili ne le spoštovanje, ampak tudi srčno simpatijo vsakogar, ki ga je poznal. Izboren spomin, globoka razboritost in obširna vedoželjnost, možka odločnost, resna volja in vztrajna pridnost, postrežljivost in uljudnost napram vsakomur, pa nekaj neobičajen mladeniško idealni zanos so bili odsevi tega lepega duha. Kaj čudo, da je ta nevsakdanji mladeniški duh sanjal o zlatih idealih, ki mu jih je kakor v jasnem zrealu čarala pred oči bodočnost, ter se naslajal ob teh idealih. Saj smo se jih tudi mi veselili, teh blestečih Bogomirovih idealov, ter iz srca želeli, da se mu uresničijo, zakaj z dalekosežnimi upi njegovimi bi se spolnile i velike naše nade. Ali neuresničeni so ostali upi Bogomirovi, nespolnjene naše nade. Nastopil je bil res Bogomir »pot pravo v deželo duhov«, a pripupal je — grob. Vanj je vzel s seboj svoje ideale in obenem — naše nade!

Ker si bil, dragi Bogomir, tako blaga, mila, zlata duša, sem Ti iz srca rad v spomin napisal te skromne vrstice.

K. O.

Štampilje iz kavčuka

vseh velikostij in oblik (v medaljonih, svinčnikih itd. s poljubnim besedilom)

izdeluje Josip Krmpotič v Pulju

Piazza Carli šte. 1.

ter pošilja naročila franko na dom.

Naročila sprejema tudi „Goriška Tiskarna“ A. Gabršček v Gorici, kjer so razvidni vzorci štampilj.

Trgovsko-obrtna registrovana zadruga

z neomejenim jamstvom v Gorici.
V svojem „Trgovskem Domu.“

Hranilne vloge obrestuje po 4½%, večje, stalno naložene najmanj na jedno leto, po dogovoru. Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez iz gube obresti. — Rentni davek plačuje zadruga sama.

Posejila daje na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, — proti vknjižbi varščine tudi na 10-letno odplačevanje

Zadružniki vplačujejo za vsak delež po 1 krono na teden, t. j. 280 kron v petih letih. Po zaključku petletja znaša vrednost deleža 300 kron.

Stanje 30. junija 1904:

Delež: a) podpisani	K 1.174.800
b) vplačani	376.103—
Dana posejila	1.930.929—
Vloge	1.828.591—

Slično dunajskim tvrdkam sem znižal tudi jaz radi

pozne zimske sezone

jako občutno cene vsega zimskega blaga in sicer:

Raznovrstne pletenine za dame in gospode kakor: rokavice, nogavice, jopice, jaeger-perilo, volnene rute, šerpe, dalje kožuhovne ovratnike, svileni blago, raznovrstne okraske za obleke itd.

Dalje priporočam svojo veliko zalogo krasnih ovratnic za gospode, belega perila, dišav, mila, glavnikov, pasov, predpasnikov, modercev, dežnikov, žepnih robcev, galoš, domačih čevljev, hlačnikov itd.

J. ZORNIK — Gorica
sedaj Gosposka ulica št. 10.

Anton Ivanov Pečenko — Gorica

TEKALIŠČE JOSIPA VERDIJA št. 26.

Velika zaloga

pristnih belih in črnih vin iz lastnih in drugih priznanih vinogradov.

Dostavlja na dom in razposilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 l naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Zaloga piva

tovarno G. Auerjevih dedičev v Ljubljani in plzenjskega piva „prazdroj“ iz sloveče češke „Mošćanske pivovarne“.

Zaloga ledu karereza se oddaja 1: na dobelo od 100 kg naprej.

Cene zmerno. Postrožba poštna in točna.

Lekarna Cristofoletti v Gorici na Travniki

Trskino (štokfiževo) jetrno olje. Posebno sredstvo proti prsim boleznim in splošni telesni slabosti. zvirna steklenica tega olja naravnoma barve po K 140, bela barve K 2. Trskino železnato jetrno olje. Raba tega olja je posebno priporočljiva otrokom in dečkom, ki so nerazvorni in nežne narave.

Trskino jetrno olje se železnim jedecem. S tem oljem se oziravijo v kratkem času in z gotovostjo vse kostno boleznim, žlezni otoki, golše, malokrvnost itd. itd.

Cena ene steklenice je 1 krono 40 vinarjev.

Opomba. Olje, katerega naročam direktno iz Norvegije, preišče se vedno v mojem kem. laboratoriju predno se napolni v steklenice. Zato zamorem jamčiti svojim čč. odjemalcem glede čistote in stalne sposobnosti za zdravljenje.

Cristofolettijeva pijača iz kine in železa najboljši pripomoček pri zdravljenju s trsknim oljem.

Ene steklenica stane 1 krono 60 vinarjev.

ZLATAR

DRAGOTIN VEKJET

(C. VECCHIET)

Corso 47 — TRST — Corso 47

Priporoča svojo prodajalnico zlatanine, srebrnine ter žepnih, zlatih in srebrnih ur.

Sprejema naročbe ter poprave zlatih in srebrnih predmetov ter žepnih ur.

Velika izbér srebrnine za darila.

Kupuje a'i zamenja z novimi predmeti staro zlato in srebro.

Cene zmerno.

Gorica • Gorica

Hôtel

„pri zlatem jelenu“

v trgovskem središču nasproti nadškofijijski palači. — Sobe za prenočišča po zmernih cenah. — Velik jedilni salon, poleg stekleni salon s teraso. — V poletnem času prijeten vrt z verando. — Sobe za klube, društva, za sklenjene družbe. — Izborna kuhinja. Domača in ptuja vina. Izvirno pilzensko »prazdroj«-pivo.

Koncesijonirana učiteljica

krojnega risanja in krojenja

(sistem Kunc)

poučuje v krojenju in šivanju. Izdeluje vsakovrstne toalete za dame zagotavlja jim ukus in natančen izdelek.

Ulica Barzellini št. 8, I. nadstr. (na levo).

Andrej Fajt

pekovski mojster

v Gorici, Corso Franc. Gius. št. 2.

filijalka v isti ulici št. 20.

Sprejema naročila vsakovrstnega peciva, tudi najfinejega, za nove maše in godove, kolače za birmance, poroke itd. Vsa naročila izvršuje točno in natančno po želji naročnikov.

Ima tudi na prodaj različne moke, fino pecivo, fina vina in likerje po zmernih cenah.

Za veliko noč priporoča goriške pince, potlice itd.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte itd.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Nova trgovina v Gorici.

Otvorili smo novo trgovino, ki ima:

knjige, časopise (slovenske, hrvatske, ruske, češke, nemške, italijanske, na željo preskrbi vsak časopis v kateremkoli jeziku), papir vseh možnih vrst, pisarniške in šolske potrebščine (peresa, svinčniki, ročniki, črnilo, radirke itd. itd.)

Razglednice v najbogatejši izbiri (nad 40000 vzorcev), med temi vse možne slovanske, narodne ali izdelki slovanskih umetnikov. Prekupcem velik popust.

Slike: zgodovinske, posvetne in nabožne, slovanskih umetnikov z umetniškimi okvirji tudi slovanskega izdelka.

Kipi: Preširen, Vodnik, Vega, Jurčič, Kesnik, Slomšek, Tolstoj, kralj Petar II. srbski, S. Gregorčič, Levstik itd.

V kratkem bo trgovina vrejena in popolna. Rodoljubi se lahko prepričajo, da bo to modernu vseskozi slovanski zavod, kakoršnega na celnem Primorskem doslej ni bilo. Kazati hoče rojakom napredujočo slovansko umetnost, znanstvo, slovstvo v vseh panogah, in vzbujati za vse to med rojaki smisel in čut.

Rojakom v mestu in na deželi se toplo priporočamo

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček.

A. vd. Berini — Gorica
Šolska ulica št. 12

velika zaloga oljkega olja

prve vrste

najboljših tvorč iz 'stre, Dalmacije, Molfette, Bari in Nic' s prodajo na drobno in debelo.

Prodaja na drobno: K . 64, —72, —80, —88, —96, 1-12, 1-20, 1-36, 1-44, 1-60, 1-80, 2.

Na debelo cene ugodne.

Posilja poštno pramo na dom. Posodo se pošča kupcu do popolne uporabe olja; po uporabi se spet zamenja s polno

Pravi vinski kis in navaden. Zaloga mila in sveč.

Cene zmerno.